

A Korcs

Brezony Csilla

Pécsi Tudományegyetem Művészeti Kar

Festő szak, második évfolyam

Somody Péter, DLA, egyetemi tanár

Nem lehet besorolni, mindenhová tartozik és sehová. Pontos helye nincsen, lebeg egy köztes állapotban, kettősség jellemzi. A természetből fejlődött, de beilleszthetetlen, ha egy valós környezetbe akarjuk rakni. Nem nemes, nem tiszta, nincs olyan magas színvonalon és ezért alacsonyrendű. Valami hiányosságot hordoz magában, ami elgyengíti és alantassá teszi más megfelelően funkcionálókkal szemben és nem tud eleget tenni az érvényben lévő szabályoknak. Elképzelhetjük paraziták fészkeként, aminek lakói már minden bizonnyal hatalmassá fejlődtek és tovább szaporították saját fajukat, lárváikat bele bújtatják még felélhető szervekbe és azt a centrumából kifelé rágsálják, amíg van mit kizsákmányolni. A természet jól ki van találva, mire elfogy a táplálékuk már maguktól képesek keresni friss forrásokat. Újra kezdik a körforgást, egyre többen és többen lesznek, végül túltelítik élőhelyüket, kifogynak az üzemanyagból és egymás felfalása által válnak kegyetlenebbé. Egy ilyen környezetben bűn az öngyilkosság? Ahol újonnan telepedtek le ott viszonylagos csend és békesség uralkodik, bár utópia sosem létezett. Mindig előfordul, hogy okkal vagy véletlenül beleharapnak a másikba, esetleg önmagukon találnak el sérülékeny hártát. Lék keletkezhet a külső rétegen, amin keresztül apró korokozóknak nyit kaput és ad nekik lehetőséget, hogy tábornat verjenek a mélyebb zugokban és megkezdhezzék a bűzös genny termelését, amelynek a szagától elriadnak és tárhelye is öklendezik önmagától. Ha nem képes betömöködni maradéktalanul hasadékait, másokba keni onnan kibuggyanó ragacsát, vagy bele fullad abba.

Mit tegyen az, ami a sűrű kavargásból menekülne? Elege van a folyamatos hangos csámcogásokból és fuldoklik a torkán akadt száraz falattól. Ennek ellenére bele ad mindent, se napfelkeltét se nyugtát nem lát, szorgalmasan habzsol, döfésekre rá sem hederít, amíg szitává nincs lyuggatva. Túl sok. Rövid pihenését is megzavarják a kényszerképzetek, mielőtt

elkezdhetné álmát megszólal valami és befejezést jósol. Mindegy, ez csak egy gondolat, el lehet hessegetni, de hirtelen felköhögi a meg nem emésztett maradványokat, torkán akad, közben úgy érzi mintha a benne felgyülemlett váladék nyomásától hamarosa szétpukkadna. Fél egész éjjel. Másnap próbálna ugyan olyan tempóban haladni, de a motivációjának apró fürge lábai kiszakadtak a helyükről, most már száz helyett csak egy-kettőn vánszorog. Lassan elveszti azt a tokot is, amiből eddig szemlélte a körülötte zajló eseményeket. Elnéz önmaga felett, de még életben van. Hirtelen nagyon furcsának találja a világot, valami megváltozott, amit környezete nem észlel, nem csodálkoznak. Vajon mi lehet az oka? Nem eszmélt rá, de ő lett idegen. Visszahúzódik.

További feltétele a kolóniához tartozáshoz az utód nemzés, de meddő lett és nem is akar más lenni. Nem érdekli az sem, hogy élet ellenes, minek szaporodjon tovább, ha ivadékaiknak jövője nincsen, jelene pedig céltalan. Ezt titokban kell tartani, de miért nem fogadják el a szemétkupac tetején a savas eső szitálást?

Ha szárnyakat tudna növeszteni vajon mit tenne? Egy darabig repülne, betévedne egy szobába és kitalálni már nem tudna, mert hiába halad a fény felé egy láthatatlan erőbe minden egyes nekilendülésnél megütközik. Nincs az a lény, ami ezt áttörni képes de, kis szerencséivel találhat rést és evvel időt nyerhet bizonytalan ideig. Esetleg kétdimenzióssá lapulhat egy jól irányzott erős csapás által vagy végelgyengülésben a párkány peremén kiterülve ropogóssá sülhet a mosolygó nyári napsütésben és befejezheti semmitmondó, üres létezését.

A plasztikám előzményi festmény tanulmányok, amik körkörös formában elhelyezkedő zuzmókról, szivacsokról és üreges tárgyokról, növényekről készültek. A későbbiekben ezek leegyszerűsödtek és olyan képeket kezdtem el készíteni, amelyeken olyan hatást szerettem volna elérni, mintha az egyik térből át lehetne látni másikba és azokon keresztül újabbakba. Az átlátást nagyon fontosnak tartom, mert rengeteg dolog összefügghet, amiről még csak nem is gondolnánk, hogy bármilyen viszonyuk lehet egymáshoz, ha közvetlenül nem is kapcsolódnak, akkor is találhatunk hasonlóságokat és párhuzamokat. De maradjunk a szoros összeköttetésben állóknál, mert ezeknek is rengeteg átfedés és hirtelen kanyarulat zavarhatja meg és teszi átláthatatlanná. Minél több az ismeretünk annál több esélyünk van megoldani a problémákat viszont ez még mindig nem feltételezi a biztos megoldás, hiszen bármennyire is logikusak vagyunk nem valószínű, hogy találunk olyan példát amivel teljes mértékben azonosíthatjuk a saját helyzetünkkel. Például, ha véletlenül találnánk valakit aki, már előttem elkészítette bármelyik munkám tökéletes hasonmását a tudtom nélkül, hihetem-e azt, hogy az észjárása is egyezik az enyémmel?

A festményeket hanyagoltam aztán az utóbbi művésztelepen ahol részt vettem újra megláttam a darázs-fészket, a szobatársam mosdó szivacsát és a talajban a rágcsálójáratokat. Úja elkezdett érdekelni a téma, de valami újdonságot szerettem volna kieszelni, amit eddig még nem csináltam, ezért arra gondoltam térben fogom megvalósítani. Elkezdtem egyszerűen apró csomagolópapír darabkákat összeillesztgetni és formálni ragasztó segítségével. A forma

véletlenszerűen alakult, nem konkrétan az ottani látványokat utánoztam, de az ihlet belőlük eredt. Elsőre egy kisebb a térbe erősen kiemelkedő falkép szerű tárgy született. Az alkotótábor után jobban elkezdtek érdekelni az üreges és bemélyedésszerű szerkezet. Ezek után rá találtam egy nagyon érdekes felfedezésre a tudomány világából, a statisztikák szerint rengetegen vallják, hogy irtóznak a természetben vagy a mindennapi életben előforduló sűrűn lyukacsos formáktól például bizonyos növényektől kezdve a magházakon át a hangyabolyokig, és ezt létező főbiaként tartják számon. Nagyon felkeltette a figyelmemet, mert már nemegyszer volt rá személyes tapasztalatom, hogy egy ilyen felépítéssel rendelkező tárggyal való érintkezés során valami gyenge bénító hatás ért érzelmileg és fizikailag, ami nem határozza meg az életemet, de párhuzamba tudtam hozni több bennem lappangó központi kérdéssel. A benyújtott munkám ebből a gondolatmenetből indult ki, a papírmásé technikával készült, célom egy kiforrottabb, az előzőhöz képest nagyobb méretű plasztika elkészítése volt. Amíg egy konvencionális jó szobor körbejárható, ez inkább körbeforgathatónak és abszolút tárgyszerűnek tartom, van alja, ami ugyan olyan minőségben kidolgozott, mint a többi része, de éppen ezért támadhat az embernek ingere, hogy megmozdítsa.